

Arrest

nr. 224 028 van 16 juli 2019
in de zaak RvV X / IX en zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) (RvV X).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 en 9 april 2019 met refertenummers X en X

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 10 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MGHDESYAN, die loco advocaat M. DEVRIENDT verschijnt voor verzoeker in de zaak RvV 231 396 en van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor verzoeker in de zaak RvV 231 361 en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, geboren te K. in 1993.

Op 21 februari 2017 diende verzoeker een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werkzoekende (bijlage 19).

Op 20 juni 2017 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Bij schrijven van 19 november 2018 nodigde de gemachtigde verzoeker uit om recente stukken voor te leggen, wat betreft het bewijs van activiteit in loondienst, of het bewijs van een eventuele zelfstandige activiteit, of het bewijs van de hoedanigheid als werkzoekende, of het bewijs van de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of het bewijs dat verzoeker student is, samen met een recent OCMW-atteest en/of verzoeker of een van zijn familieleden beschikt over humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier.

Op 4 december 2018 legde verzoeker vervolgens stukken voor via een e-mail van het OCMW van Gent, nl.: een klever van de Bond Moyson, een attest van het OCMW opgemaakt op 4 december 2018 waaruit blijkt dat verzoeker leefloon kreeg van december 2017 tot 31 december 2018, een arbeidsovereenkomst voor bedienden bij VIO interim voor 22 oktober 2018 (week 43), een loonfiche van oktober 2018 en een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van 23 november 2018 tot 3 december 2018.

Op 21 januari 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: J. B., H., Nationaliteit :Spanje, Geboortedatum : [...]1993, Geboorteplaats: K., Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te: [...] Gent.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 21.02.2017 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende. Hij werd op 20.06.2017 in het bezit gesteld van een E-kaart. Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 29.08.2018 uitgenodigd om binnen de 15 dagen na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande zijn huidige activiteiten. Betrokkene werd op 23.10.2018 uitgenodigd door de gemeente om de uitnodigingsbrief te betekenen en de bewijzen van zijn huidige economische activiteit of bestaansmiddelen voor te leggen. Betrokkene ging hier echter niet op in waardoor onze dienst overging tot het versturen van een aangetekende zending met dezelfde vraag tot verduidelijking van zijn huidige situatie. Hij legde volgende documenten voor: een klever van Bond Moyson, een attest van het OCMW, een arbeidsovereenkomst van week 43 van 2018, een loonfiche van oktober 2018 en een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur d.d. 23.11.2018.

Bij de aanvraag voor een verklaring van inschrijving legde betrokkene twee werkgeversattesten d.d. 24 en 26.05.2017 voor. Uit onderzoek (toegevoegd aan het administratief dossier) is echter gebleken dat betrokkene nooit officieel in dienst trad en nooit werd aangemeld bij deze vermeende werkgevers. Overeenkomstig de databank van de RSZ werd voor die periode voor betrokkene nooit sociale bijdragen door deze werkgevers betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat deze werkgevers vrijgesteld zouden zijn van het betalen van sociale bijdragen voor betrokkene. Derhalve moet besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van deze werkgeversverklaringen, nooit

effectief bij deze vermeende werkgevers aan de slag ging. Ofwel voor zover hij er wel werkte, er geen sprake kan zijn van effectief legale tewerkstelling.

Het betreft hier dus mogelijks een schijncontract of toch minstens een poging tot misleiden van de Belgische autoriteiten, aan de hand van documenten die niet met de werkelijkheid overeenstemmen, om van de meer voordelige verblijfsbepalingen aangaande burgers van de Unie gebruik te kunnen maken. Dit kan uiteraard niet leiden tot het behouden van het verblijfsrecht.

Betrokkene legde een arbeidsovereenkomst van week 43 van 2018, een loonfiche van oktober 2018 en een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur d.d. 23.11.2018 voor. Uit nazicht van de RSZ-databank blijkt dat betrokkene overeenkomstig de voorgelegde documenten tewerkgesteld was. Hij was in totaal 4 dagen tewerkgesteld in oktober 2018 en 3 dagen in november 2018 via een interimkantoor. Daarna was hij nog tewerkgesteld van 23.11.2018 tot en met 03.12.2018.

Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°). Betrokkene heeft in 2018 wel een tijdje gewerkt maar gezien men door de VDAB pas na 4 weken tewerkstelling als werknemer wordt beschouwd, dienen we betrokkene als werkzoekende te beschouwen. Hij is dus al meer dan 6 maanden werkzoekende.

Uit het attest van het OCMW blijkt dat betrokkene een periode beroep moest doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien, nl. van december 2017 tot en met november 2018. Het betreft een leefloon als alleenstaande. Betrokkene diende dus beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België.

Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Als werkzoekende dienen we ook vast te stellen dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden (art. 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980).

In hoeverre hij momenteel actief werkzoekende is toont hij niet aan. Er werd geen bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebewijzen voorgelegd en ook blijkt niet uit het administratief dossier dat hij een reële kans heeft op een niet-marginale tewerkstelling. Het is niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen een heel beperkte periode te werken dat deze mogelijkheid zich in de toekomst zal herhalen. Te meer daar we dienen op te merken dat betrokkene niet (legaal) tewerkgesteld is geweest bij de werkgevers waarvoor hij bij de aanvraag voor een verklaring van inschrijving een werkgeversattest had voorgelegd.

Daarnaast heeft hij voor de periode van bijna één jaar beroep moeten doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Sinds zijn aanvraag tot een verklaring van inschrijving op 21.02.2017 heeft betrokkene nog geen vier weken (legale) tewerkstelling weten te bekomen. In het dossier ontbreekt verder alle mogelijke informatie omtrent eventueel hangende sollicitaties of over de diploma's, vaardigheden en relevante werkervaring waarover betrokkene beschikt die zijn kansen op tewerkstelling ten goede zouden komen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene beschikt over een concreet werkvoorstel om in de nabije toekomst in dienst te kunnen treden. Derhalve heeft betrokkene niet aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken.

Als werkzoekende dienen we ook vast te stellen dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden (art. 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1, 3° van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het

administratief dossier blijkt evenmin dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Tegen dezelfde bestreden beslissing werden twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend, op 3 april 2019 (zaak met rolnummer 231 396) en op 5 april 2019 (zaak met rolnummer 231 361).

Ter zitting wordt aan de advocaten van verzoeker meegedeeld dat er normaal gezien zal worden geoordeeld op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij zij het andere verzoekschrift aanduiden.

De advocaten vragen dat toch de zaak met rolnummer 231 396 behandeld wordt. De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 203 361.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 42bis, § 2, 1 van de Vreemdelingenwet. Hij voert eveneens het verbod van willekeur aan.

Verzoeker acht de zorgvuldigheidsplicht geschonden omdat onvoldoende rekening is gehouden met zijn specifieke situatie. Hij stipt aan dat hij buiten zijn wil om arbeidsongeschikt is geworden. Hij voegt bij het verzoekschrift meerdere attesten van de behandelingen volgend op zijn arbeidsongeval en foto's van verwondingen. Hij stipt aan dat hij nog een schouderontsteking heeft en een scheur ter hoogte van de pols, waardoor is bewezen dat hij wel degelijk gewerkt heeft, maar nog tijdelijk arbeidsongeschikt is. Hij verklaart thans een arbeidsongeschiktheidsuitkering te krijgen en voegt daaromtrent ook stukken toe. Verzoeker verwijst naar de passage in de bestreden beslissing dat hij een uitnodiging kreeg om zich hieromtrent te verantwoorden, maar stelt dat hij die nooit heeft ontvangen. Hij denkt dat die uitnodiging werd verstuurd naar zijn vorig adres. Verzoeker meent dat hem niet kan worden verweten dat hij arbeidsongeschikt is en de gemachtigde hiervan niet op de hoogte zou geweest zijn. Verzoeker stipt aan dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuur de verplichting heeft de beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en stelt dat de gemachtigde hierop een inbreuk heeft gepleegd. In het tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat hij wel recht heeft op verblijf omdat hij aantoonbaar arbeidsongeschikt is. Hij verwijst naar artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat een burger van de unie het verblijfsrecht behoudt als men als gevolg van een ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is. Hij stelt duidelijk onder die bepaling te vallen aangezien hij de Spaanse nationaliteit heeft en een arbeidsongeval heeft gehad en als gevolg hiervan tijdelijk arbeidsongeschikt is. Hij meent dat dan ook moet worden besloten dat hij wel recht heeft op een geldig verblijf en acht artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet geschonden.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarvan verzoeker in de samenvatting ook de schending aanvoert.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° [...];

3° [...];

4° [...].”

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift inderdaad veelvuldig bewijs voorlegt van zijn arbeidsongeval op 23 november 2018 en de daaruit voortvloeiende arbeidsongeschiktheid. Zo legt hij een schrijven voor van 24 januari 2019 en 25 februari 2019 met vermelding van het bedrag dat hij zal ontvangen naar aanleiding van het arbeidsongeval van 23 november 2018; een schrijven in verband met een afspraak op 6 december 2018 in het UZ Gent; een attest van 24 november 2018 van dokter A.N. waarin wordt gesteld dat verzoeker niet kan werken van 23 november 2018 tot 6 januari 2019 omwille van een ongeval; een attest van dokter D. van 23 november 2018 waarin o.a. wordt verklaard dat verzoeker op de spoedgevallendienst werd opgenomen; attest van 13 december 2018 en 7 februari 2019 van “espartconsult” dat verzoeker voor medisch onderzoek wordt uitgenodigd; een attest van 24 november 2018 van UZ Gent aangaande de hospitalisatie vanaf 23 november 2018; een getuigschrift arbeidsongeschiktheid loontrekkende van 1 januari 2019 tot 31 maart 2019; een attest van 6 december 2018 aangaande de medische consultatie van verzoeker van dezelfde dag; attesten van de kliniek voor fysiotherapie en orthopedie met betrekking tot de verlenging van de arbeidsongeschiktheid tot 21 mei 2019 en “vergoeding-afrekeningen” van Vivium voor de tijdelijke werkonbekwaamheid voor verzoeker, gelinkt aan het ongeval van 23 november 2018. Daarnaast legt verzoeker ook nog tal van foto's van hechtingen van wonden voor.

De gemachtigde wijst er evenwel op dat de door verzoeker gevoegde stukken niet voorlagen en dat het element van het arbeidsongeval niet eerder aan de gemachtigde werd ter kennis gebracht, zodat de gemachtigde niet verweten kan worden hier geen rekening mee gehouden te hebben. Hij stipt aan dat de regelmatigheid van de bestuursbeslissing moet beoordeeld worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken. Daarom kan verzoeker volgens verweerder in de nota niet dienstig verwijzen naar het recht op een verder verblijf op grond van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt dat verzoeker niet kan voorhouden dat het onderzoek niet zorgvuldig is gebeurd, omdat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd

uitgenodigd bij schrijven van 19 november 2018 om alle nuttige bewijzen naar voor te brengen en verzoeker hier ook gebruik van heeft gemaakt (via het OCMW) zodat volgens verweerder niet kan worden ingezien op welke manier verzoeker niet over de mogelijkheid beschikte om alle nuttige elementen aan te voeren.

De Raad beaamt dat de stukken aangaande het arbeidsongeval en de arbeidsongeschiktheid niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en dat de regelmatigheid van de bestuursbeslissing moet beoordeeld worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken. Echter, alvorens het verblijfsrecht te beëindigen, is de gemachtigde ertoe gehouden zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en dus de verzoeker hieromtrent zorgvuldig te horen, hetgeen in casu kon met behulp van het schrijven van 19 november 2018.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde inderdaad een aangetekende zending heeft gestuurd op 19 november 2018 waarin wordt aangekondigd dat overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt beoogd te controleren of verzoeker nog aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht voldoet. Dat dit op het juiste adres is gebeurd, of althans een adres waarop verzoeker het ontvangen heeft, blijkt inderdaad uit het feit dat verzoeker volgend op dit schrijven via het OCMW van Gent, verscheidene stukken heeft overgemaakt. Blijkens het administratief dossier stuurde op 4 december 2018 een maatschappelijk werker van het OCMW Gent immers: *"Vanuit OCMW Gent volgen we dhr. J.H. op administratief/financieel vlak. Hij bracht mij uw schrijven binnen van 19/11/2018 waaruit blijkt dat hij zich op 23/10/2018 diende aan te melden op uw dienst. Ik kan u meedelen dat meneer op dat moment aan het werk was en niet aanwezig kon zijn op de afspraak. De bewijzen hiervan vind (sic) u in bijlage"*. Daarbij werden verschillende documenten gevoegd, zoals supra opgesomd en ook weergegeven in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat in dit schrijven, dat duidelijk werd verstuurd in het kader van de voorbereiding van de huidige beslissing, uitdrukkelijk aan verzoeker wordt gevraagd binnen de 15 dagen na ontvangst van de brief stukken voor te leggen, wat betreft het bewijs van activiteit in loondienst, of het bewijs van een eventuele zelfstandige activiteit, of het bewijs van de hoedanigheid als werkzoekende, of het bewijs van de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of het bewijs dat verzoeker student is. Daarnaast wordt gevraagd een recent OCMW-atteest voor te leggen en wordt uitdrukkelijk gevraagd of verzoeker of een van zijn familieleden beschikt over humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier. Echter, hoewel wél wordt gevraagd naar al het voorgaande en dus wel naar eventuele humanitaire elementen waarmee de gemachtigde moet rekening houden bij een eventuele beëindiging van verblijf zoals voorzien in artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet, wordt niet gevraagd naar elementen die verzoeker kan voorleggen om zijn verblijfsrecht te behouden zoals bepaald in de wettelijk voorziene gevallen. Er wordt ook niet verwezen naar artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, die de 4 uitzonderingsgevallen bevat waarin wordt bepaald wanneer het verblijfsrecht kan behouden blijven. Bijgevolg kan het in casu aan verzoeker niet verweten worden dat hij niet volgend op dit schrijven van 19 november 2018 reeds al zijn stukken aangaande zijn arbeidsongeval en tijdelijke arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd.

Bijgevolg volgt de Raad verweerder in de nota niet dat de gemachtigde voldoende zorgvuldig te werk is gegaan bij de voorbereiding van de thans bestreden beslissing. Verzoeker werd inderdaad uitgenodigd om stukken te voegen, maar om een voor de Raad onduidelijke reden, wordt in dit schrijven wel op gedetailleerde wijze gevraagd naar stukken om de hoedanigheid van werknemer, zelfstandige, werkzoekende, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of student te bewijzen, evenals om humanitaire elementen aan te tonen, maar wordt in het geheel niets gevraagd over de vier duidelijk in de wet voorziene uitzonderingen waarbij het verblijfsrecht wordt behouden. Dat verzoeker belang heeft bij zijn argument, blijkt uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift.

De Raad volgt verzoeker dan ook waar hij stelt dat hem in casu niet kan worden verweten dat hij arbeidsongeschikt is, noch dat de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van de beslissing hier niet van op de hoogte was. Er blijkt, zoals verzoeker stelt, geen zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing zodat inderdaad onvoldoende rekening is gehouden met zijn specifieke situatie.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder wat de zaak met rolnummer 231 396 betreft en de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker wat de zaak met rolnummer 231 361 betreft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 231 396 en 231 361 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 231 361.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21), wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 5

De kosten van het beroep in de zaak RvV 231 396, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

De kosten van het beroep in de zaak RvV 231 361, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES